

— Ἐάν μὲ ἀσφαλίζῃς καὶ κατὰ τῶν ἄλλων νόσων τοῦ γάμου, ὅπως κατὰ τῆς ζηλοτυπίας, διὰ κανενὸς ἄλλου τύμβου θαυματουργοῦ, τότε ἀμέσως νυμφεύομαι καὶ σὲ ἐκλέγω παράνυμφον.

— Σιώπα καὶ ἔλα νὰ φύγωμεν· διότι οὔτε ἀπιστία οὔτε εἰρωνεία χωρεῖ εἰς τὸν περίβολον τῶν νεκρῶν. Γενοῦ ἄπιστος καὶ εἰρων ὅσον θέλεις, ἀλλὰ μὲ τοὺς ζῶντας μόνον.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ φίλος μου μὲ ὕψος σοβαρὸν, κατῆλθε πάλιν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τῶν κυπαρίσσω, καὶ ἐγὼ τὸν ἠκολούθησα σιωπηλός, σκεπτόμενος πόσῃν δυνάμειν καὶ ἐπιρροῇν ἐξασκοῦν μεταξὺ τῶν ζώντων ὁ θάνατος καὶ ὁ τάφος, καὶ πόσον ἐνεργὸν μέρος λαμβάνουν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιζοῦν μετὰ τὴν ἐξάφανισιν τῶν ἀτόμων καὶ συμβολίζονται ἐπὶ τέλους ἐν τῇ τάφῳ.

ΧΑΛΚΗΝΟΣ

ΤΩΙ ΦΙΛΑΤΩΙ ΜΟΙ Δ. ΣΥΡΟΠΟΥΛΩΙ

Εἰς τοὺς ἀρραβῶνας του

Μετὰ τῆς δ^{ιδου} Ἰφιγενείας Ζερβουδάκη, εἰς Κων/πολιν

ΜΟΥΠΑΝ πῶς ἔνα Χερουβεὶμ ὀλόλευκο τοῦ Παραδείσου
 Ἐλαβε σάρκα, φῶς, πνοή καὶ ἐμμορφιά ἀπ' τὴ ψυχὴ σου,
 Κατέβη ἀπὸ ψηλὰ στὴ γῆ καὶ στὸ πλευρό σου τώρα μένει,
 Καὶ στῆς Ἀγάτης τὸ βωμὸ μ' ἀγνὰ ροδόφυλλα σὲ ραίνει.
 Καὶ γύρω στὸ ἀκτινωτὸ ποῦ μέσα λάμπει τ' ἀγγελουδι,
 Ὁ Ὑμέναιος τονίζει τῆς χαρᾶς τ' ἀτέλειωτο γλυκὸ τραγοῦδι.
 Μὰ δὲν ζηλεύω ἐσένανε στὴν εὐτυχία σου ἐκείνη —
 Γιατὶ πάντα τὴν ἔπλαττες στὴ σκέψι σου καὶ στὰ ὄνειρά σου —
 Μόνο ζηλεύω τὸν ἄγγελο ποῦ ἀφῆκε τὴ θεία του γαλήνη
 Γιὰ ναῦρη ἄλλον παράδεισο πλιὸ ὠραῖο—τὴ χρυσεὴ καρδιά σου.

Ἐξ Ἀθηῶν, Αὐγουστος 1905.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ